

Jögevatreffeille Venäjän kautta 2013

Osalle kerhomme jäsenistä vuosittainen osallistuminen Viron Jögevassa järjestettäviin kokoontumisajoihin on muodostunut jo pitkäksi perinteeksi. Vuosittain kokoontumisajossa olemme kuulleet kauhutarinoita ja kehotuksia Viroon Venäjän läpi ajamista ilman puuduttavaa suomenlahden laivamatkaa. Täytyy myöntää että vuosi toisensa jälkeen on tuntunut helpoimmalta/houkuttavammalta vain tilata liput meno-paluu Helsinki-Tallinna välille. Kokemukset ja kertomukset Venäjällä reissaamisesta ovat tuntuneet hivenen arveluttavilta ja kun arvioi ajaneiden matka-enduro kalustoa omaan custom tyyppiseen ”möhköfanttiin” saattoi keksiä heti parikymmentä tekosyytä miksi ei lähtisi kyseistä koettelemusta yrittämään. Mutta minkäs se ihminen luonnolleen mahtaa. (Lähes) kaikkea on kokeiltava ainakin kerran.

Keskiviikkona olimme sopineet kokoontumisen Honkavaaran Gulfin pihaan ja lähtöajaksi klo 14, ja niinhän siellä kolme pyörää kuskeineen tönötti innokkaina lähtöön kellonlyömällä. Lähdimme kolmen pyörän letkassa ajelemaan kohti Lappeenrantaa jossa olimme suunnitelleet olevamme yötä. Keli vaikutti hivenen arveluttavalta ja tiedossa oli myös kaakkois-suomeen luvattu saderintama, mutta kukapa nyt sadetta pelkäisi.

Särkisalmelle ABC:lle pysähdyttäessä ei sateesta ollut tietoaakaan ja matkakin maistui oikein mukavalta. Kahvikupin ääressä alettiin miettiä vaihtoehtoa että pamautettaisiinkin Lappeenrannasta rajan yli jo tänään ja samoilla sukilla Venäjän läpi. Gps (alias ”matolaatikko”) näytti suunnitelmassa Venäjän läpi matka-ajaksi 4h 15min joten arvelimme olevamme Viron Narvassa jo ilta yhdeksän jälkeen. No, mikä näyttää hyvältä perinteisesti tuntuu pahalta, ja sitä ei taas matkatäpinöissä tullut otettua huomioon.

Suuntasimme keulat kohti Lappeenrantaan ja Nuijamaata. Ennen Imatraa taivaalta tippui muutama pisara vettä. Yllättäen siinä ajellessa matolaatikko ohjasikin kolmikon Svetogorskiin menevälle rampille. Hetken risteyksessä arvottuamme suuntasimmekin pyörät kohti Sveton raja-asemaa. Saavuimme

raja-asemalle juuri sopivasti klo 16.30 jolloin kaikki muutkin olivat tulleet ylittämään rajaa kanssamme. Suomen puolen ulkona seisovaa rajamiestä kiinnosti pyörämme, ”värikä”-pukeutumisemme ja matka-aikeemme, joskaan mihinkään toimenpiteeseen jutustelun lisäksi hän ei ryhtynyt. Venäjän raja-asemalle saavuttaessa, kuuliaisina kansalaisina, odottelimme jonossa muiden kanssa, emmekä käyttäneet ”mopot jonon ohi korttia”. Aurinkoa piisasi ja nahka lämmitti vaahtopallot nivusiin. Rajamuodollisuudet sujuivat reippaasti ja hyvin. Hivenen ihmetystä herätti passintarkastuspisteessä reiluhko Värtsilän rajan leimojen määrä. Värtsilästä tullimuodollisuuksista poiketen tullimies ei tutkinut laukkuja ja tavaroita vaan iloisesti heilautti kättään toivottaen suomeksi hyvää matkaa.

Koska rajalla oli vierähtänyt kuitenkin arveltua enemmän aikaa, ei tankkauksen lisäksi jääty Svetogorskia sen kummemmin ihailemaan, vaan matka jatkui välittömästi. Heti bensa-aseman jälkeen huomasimme miesten ”paiskovan” asfalttitöitä ja tiestä olikin jyrskitty paikoin pintakerros 10cm syvyydeltä pois. Valitettavasti jyrskityn alueen takapenkkaa ei liiemmin oltu keritty loiventamaan vaan eturenkaan siihen pari kertaa iskeydyttyä joutui paikalle lähes pysähtymään. Tätä herkkua sitten riittikin lähes Viipuriin asti. 60km ja ”sadan” pysähtymisen jälkeen ei matka ollut edennyt ihan toivotulla tavalla ja porukassa tuumimme että ”oishan tuota parempikin reitti saattanut olla tarjolla”.

Pietariin menevän M10 tien rampilla sai sitten suomenlahden pohjukan kattava saderintama meidät kiinni ja vettä tuli kuin aisaa. Naureskelimme siinä sateessa ajellessamme vastaantulevan henkilöauton kovaa pyrkimystä päästä keskikaiteen päälle päättyen sitten keula rutussa ylikulkevansillan tukipilariin. No, pilkka sattui sitten lopulta omaan nilkkaan, tai tässä tapauksessa omaan silmään. Siinä vesisateessa ajaessamme sain jonkin kivensirun tai roskan oikeaan silmään jolloin se alkoi voimakkaasti kaihertaa. Luulin että nyt on kyllä sitten maksimoitu kurjuus vesisateen, Venäjän liikenteen ja vettävaluvan kaihertavan silmän kanssa ajettaessa, mutta kuinka väärässä huomasin vielä olleenikin.

Pietariin menevä M10 tie oli hyväkuntoinen ja liikenne päällisinpuolin näytti sujuvan hyvin ja juohevasti. Rekat antoivat tietä tien sivuun rakennetulle

pientareelle auliisti, jolloin henkilöautot pääsivät ohittamaan lähes omalla kaistalla ajaen. Tietysti Venäläiseen tapaan homma vain näytti toimivan. ”Ökyautot” eivät liikennesäännöistä ja liikenteen sujuvuudesta piitanneet ja ohittelivat erittäin törkeästi jopa oikealta puolelta. Vauhtia oli enemmän kuin järkeä ja vaaratilanteita näkyi jatkuvasti. Täytyy vain kiittää kokeneita kanssamotoristeja jotka johdatteli allekirjoittaneen siinä kaaoksessa rauhallisesti eteenpäin. Niin muistinhan mainita että vettä satoi jatkuvasti.

Parin siltatyömaan kohdalla matolaatikko sekosi täysin, mutta onneksi liikennevirran mukana pääsimme jatkamaan oikealla ajouralla. Pietarin esikaupunkialueelle saavuttuamme liikenne hivenen rauhoittui, mutta edelleen täytyi olla tarkkana ja tietää mitä ympärillä tapahtuu. Siitäkin muistutuksena pyyhkäisi tulevalta kiihdytyskaistalta auto erittäin lujaa (arvio noin 160km/h) lähes seisovan liikenteen sekaan. Parissa kolmessa risteyksessä olikin miliisi selvittelemässä juuri sattuneita risteyskolareita.

Lopulta illan jo hivenen pimentyessä selvisimme Pietarin Kronshtadt:n saaren kautta kiertävälle pato-ohitustielle. 24km:n mittainen kahdeksankaistainen moottoritie vei saaren kautta lahden toiselle rannalle. Olipa muuten upea tie. Ennen saarta padossa oli suuri silta josta pienemmät laivat pääsivät ali ja saaren jälkeen sukelsimme isompien laivojen Pietariin läpikulun mahdollistavaan tunneliin meren alle. Ettei homma olisi mennyt mallikelpoisesti sekosi matolaatikko vähän ennen padon loppumista ja ohjasi meidät yhden rampin liian aikaisin pois moottoritieltä. Päädyimme virheen seurauksena Sosnovyy Bor:iin menevälle rantatielle. Koska ydinvoimala tutustumisen ei kuulunut ohjelmaamme ratkaisimme pulman manuaalisella kartalla ja pienen lenkin ajettuamme pääsimme takaisin reitille. Tässä välissä on taas hyvä muistuttaa että siinä nauttiessa maisemista ilta alkoi uhkaavasti tummua, vettä satoi edelleen, liikenne jatkui arvaamattomana ja silmä vetisti niin ettei sillä nähnyt enää mitään.

Matka jatkui 92km M11 tietä kohti Ivangorod:n raja-asemaa. Mitään kummempaa ei tällä välillä sattunut, liikenne oli jo rauhoittunut ja polttoainettakin lopulta saatiin tankattua, ummikko venäläiseltä huoltoasemalta, jossa edelleen piti maksaa ensin ja tankata vasta sitten.

Venäjän ja Viron rajamuodollisuudet sujuivat erinomaisesti ja juohevasti. Tavaroita ei edelleenkään edes vilkaistu. Viron Narvan raja-asemalla ongelmaksi meinasi muodostua allekirjoittaneen mopon rekisteriotteessa oleva moottoripyörän malli jota Viron rajan tietokone ei tunnistanut. Pienen kiroilun ja kiihkeän näppäilyn jälkeen Viron rajatäti sai homman kuitenkin selvitettyä. Kello oli 23.30 kun pääsimme Viroon.

Ajatuksena oli että olisimme jääneet yöksi Narvaan mutta hampurilaisaterian jälkeen päädyimmekin jatkamaan matkaa, kun ei ollut kun "loput" jäljellä. Yö oli jo pimentynyt ja vettä sateleksi edelleen, joten mitään ei nähnyt. Hommaa ei auttanut että kaverin pyörän jarruvalot, jotka olivat jo heti Pietarista lähdön jälkeen hirttänyt kiinni jarrukahva härön seurauksena, sekä takana tulevan pyörän uudet Xenon valot jotka paistoivat suoraan kaiheartavaan arkaan silmään. Hivenen matkalla myös säikäytti mutkan takaa paistaneet sinihohtoiset vilkkuvalot. Yllättäen rekan perävaunu joka oli poikittain keskellä tietä, rekan nupin ollessa solmussa ojan pohjalla. Varoitustahan ei tapahtumasta ollut missään ja poliisi/pelastus ajoneuvot olivat perävaunun takana suojassa/piilossa, josta sumu ja sadeharso hohtivat sinivilkkua ympäristöön.

Virossa tiestö on nykyisellään jopa suomen tiestön luokkaa sinne riittäneen EU-rahaman ansiosta. Pääsääntöisesti kaikki isommat tiet ovat hyväkuntoista asfalttia tai öljysoraa. Ettei reissun loppumatkakaan olisi ollut liian helppoa ajella keskellä yötä, johdatti matolaatikko meidät lyhimmälle reitille, joka nyt sattui olemaan 25km tietyön alla olevaa liejuista hiekkatietä. Nyt ei enää voinut muuta kuin nauraa, pyörä todellakin näytti lopulta enduropyörältä ainakin saven ja hiekan määrästä päätellen. Homma alkoi olla pulkassa kun lopulta torstaiaamuna klo 3 aikaan saavuimme Kurenmaan kartanon pihaan. Aloimme tiedustella olisikohan mahdollista ilmoittautua ja maksaa osallistumismaksu treffeille. Aikamme haahuiltuamme löysimme kaksi järjestävän seuran kaveria kartanon takahuoneesta joilta saimme hivenen oluenhuuruiset ohjeet majoittua ja nukkua. Puoliltapäivin vasta ruvetaan myymään lippuja kun tapahtuma alkaa. Kiitimme, löimme majoitukset kasaan vanhalle tutulle paikalle ja kömmimme nukkumaan.

Aamulla herätessämme katsoin silmäni pyörän peilistä ja mikäpä olisi ollut osuvampi kuvaus näkymästä kun kaverin heittäjä: ”sehän on kun kippeenkissanvittu”. Silmä oli punainen ja turvonnut umpeen. Onneksi se parani parissa päivässä apteekista saaduilla lääkkeillä ja tipoilla.

PALUUMATKA....

Lauantaina iltamassa olimme jo valuneet Narvaan yöksi ja yrittänyt ottaa selvää respasta Narvan tullin uudesta ajanvarauskäytännöstä. Eipä tiennyt respa asiasta muuta kuin että netissä pitäisi kuulemma aika varata. Eipä sitten toiminut hotellissa kovasti mainostettu wi-fi yhteys joten varaaminen ei onnistunut. Epäselväksi vielä reissun jälkeenkin jäi olisiko sen oikeasti pystynyt netissä tekemään.

Koska homma oli epäselvä, käveleksimme iltamassa raja-asemalle ja saimme tiedon ja ajo-ohjeen että kaupungin laidalla on autojen jonotusparkki josta voi tilata ajan ja saa vuoronumeron rajanylitykseen.

Aamulla kahdeksan aikaan aamupalalle ja sitten etsimään aikoja ja numeroita. Löytyihän ne, ensimmäiseltä parkkialueen kopilta sai tilattua ajan rajanylitykseen (1.30€ hintaan) ja toisella kopilla ajanvarauslapun näyttämällä sai vuoronumeron (hintaan 1€). Sitten pöristely rajalle ja sukkana läpi. Sunnuntaina klo 10 (suomen aikaa) pääsimme tullimuodollisuuksien jälkeen ajelemaan kohti Pietaria ja Lappeenrantaa.

Matka sujui ilman kommelluksia, varovaisia toki oltiin ja ajettiin rauhallisesti. Pieni matolaatikon sekoaminen kohdattiin taas Pietarin jälkeisellä siltatyömaalla ja sen seurauksena ohjaututtiin A123 rantatielle Viipuriin. Pienen lisälenkin jälkeen pääsimme takaisin M10 tielle.

Nuijamaan rajanylityspaikalle ajelimme leppoisasti Saimaan-kanavaa seuraten. Oli muuten hieno tie ajella. Sitten sitä odoteltiinkin rajalla. Ilmeisestikin paikalliset suomalaiset olivat tietoisia että sunnuntai iltapäivisin saattaa rajalla olla hivenen ruuhkaa koska heitä ei lainkaan rajalla näkynyt, oli vain pitkäkilpisiä. Pallit nahkahousuissa vaahtoutuneena helteisessä

kesäsäässä odottelimme ja pääsimme ilman ongelmia suomen puolelle klo 16.

Loppumatka kotiin menikin leppoisasti körötellen lähes aivot narikassa ajellen. Totesin pojille Särkisalmella pysähdyttäessä että ”Onpa muuten mukava ajella kun ei tarvitse kokoajan varoa että jostain tulee auto niskaan/eteen”.

Kotona klo19.15 yhteensä noin 1500km takana ja eikun suoraan lämpimään saunaan.

Kiitos pojat reissusta.

Jarno

Ensivuonna uudelleen.